

dette Punkt er nærværende Lovforslags Mening og Tanke. Det er jo nemlig Meningen, og har fra alle Sider været Meningen, med de Bestemmelser om Børneopdragelse, som findes i disse Lovforslags §§ 15 og 16, at de kun skulde gælde ganske midlertidigt, indtil Loven om Behandlingen af forbryderske og forsømte Børn og unge Personer i sin Helhed traadte i Kraft, hvad der forhaabentlig vil ske meget snart. Imidlertid er det saa, at selv om Lovforslaget om forsømte Børn bliver ophøjet til Lov efter denne Rigsdagssamlings Udgang, vil det dog ikke træde i Kraft før til Efteraaret og for en Dels Vedkommende endogsaa senere. Det her foreliggende Forslag vil derimod, naar det bliver ophøjet til Lov ved Slutningen af denne Samling, træde i Kraft ganske kort Tid derefter i Henhold til de almindelige Regler. Som Følge deraf ville de Bestemmelser om Børneopdragelse, der findes nu i Paragrafferne 15 og 16, uden nogen yderligere derpaa sigtende Bestemmelse, blive fortrængte af Bestemmelserne i Børneloven; men man har ønsket fra dette Tings Side at gøre det tydeligt, at dette er Meningen, og en saadan Tilkendegivelse indeholder dette Ændringsforslag, som jeg altsaa ikke antager vil støde paa Indvendinger fra nogen Side.

Til § 5 har jeg i Forbindelse med to ærede Partifæller, der ikke ere principielle Modstandere af Legemsstrafs Indførelse for Voldsforbrydelser, stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa at forebygge, at Legemsstraf idømmes som Tillægsstraf sammen med Fængsel paa Vand og Brød som Hovedstraf. Ved mine Udtalelser ved Lovforslagets 1ste Behandling paapegede jeg ret udførligt, hvorledes de Ændringer, der af Landstinget vare indsatte i Lovforslagets § 1, bevirkede, at der var mindre god Harmoni mellem Lovforslagets § 1 og Bestemmelsen om Legemsstraf, end der havde været efter Folketingets Lovforslag. Ifølge Folketingets Lovforslag vilde de Forseelser, der anden Gang begaaede rantes med Legemsstraf, første Gang begaaede rammes af mindst 3 Maaneders Frihedsberøvelse. Ogsaa som Lovforslaget nu foreligger fra Landstingets Side, vil Legemsstraf som Regel blive Tillægsstraf til Strafarbejde, men i enkelte Tilfælde kan den anvendes som Tillægsstraf til Fængselsstraf, uden at der i Lovforslaget er taget noget Forbehold med Hensyn til Arten af denne Fængselsstraf, og da dette strider mod det Grundsyn, ud fra hvilket i alt Fald jeg har anbefalet Folketinget at vedtage § 5,

naar man paa den Maade vil forbinde i nogle Tilfælde Sultestraf med Legemsstraf, have vi stillet dette Forslag, og jeg antager, at det i og for sig heller ikke kan møde nogen Betænkelighed fra nogen Side.

Jeg kommer saa til det vigtigste og, som jeg mener, ganske vigtige Ændringsforslag, der er stillet til § 25. Det lyder meget ubetydeligt, nemlig saaledes: I Linie 2 ændres „12“ til „17“, men det betyder, at en ikke ringe Del af dette Lovforslag, hvis det altsaa vedtages saaledes, bliver, vel midlertidigt — thi det er hele Lovforslaget, det skal kun gælde, indtil en ny Straffelov traadte i Kraft, dog ikke ud over 6 Aar. Heri gjorde Landstinget en Ændring for 3 Paragraffers Vedkommende, §§ 10—12, Paragraffer, der overvejende handle om Tvangsarbejde, men ogsaa noget om andre Straffearter. Ved denne Sags 1. Behandling udtalte jeg, at det vilde være rettest paa dette Punkt at føre Lovforslaget tilbage til Folketingets Affattelse. Men ved nærmere Overvejelse af Sagen og af de Grunde, som have bevæget Landstinget til at gøre §§ 10—12 vedvarende, altsaa ud over den 6 Aars-Grænse, maatte jeg erkende, at naar det i disse Paragraffer stilles i Udsigt, at der skal bygges en ny Tvangsarbejdsanstalt, og at der skal foretages Forandringer i Fængselsforholdene, for at Fængsel paa sædvanlig Fangekost i Fremtiden kan blive knyttet til Arbejdsvirksomheden, var det egentlig ganske naturligt, at man fra Landstingets Side ønskede at lade disse Paragraffer blive vedvarende ud over 6 Aars-Grænsen. Men jeg ræsonnerede da saaledes: Hvis Landstinget i saa Henseende har Ønsker, vi her ere villige til at imødekomme, er det ikke mere end billigt, at vi ogsaa fra vor Side faa Ønsker i lignende Retning fremmede, og nu er Forholdet det, at en aldeles overvejende Del af dette Ting meget godt kunde gaa med til at erklære Lovforslaget, bortset fra nogle faa Paragraffer, for vedvarende, og særlig gælder det en Række Bestemmelser i Lovforslaget af formildende Beskaffenhed. Det har altid stillet sig for mig saaledes, at ligesom disse Bestemmelser af formildende Beskaffenhed uomtvisteligt ere de, der have Ærinde til de fleste Personer,